

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Назмие Самиева,
Студентка от II курс в специалност "Медицинска сестра"
във Филиал Шумен на МУ- Варна:
ИМА БЪДЕЩЕ, КОГАТО ГО ТЪРСИШ**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Назмие Самиева:

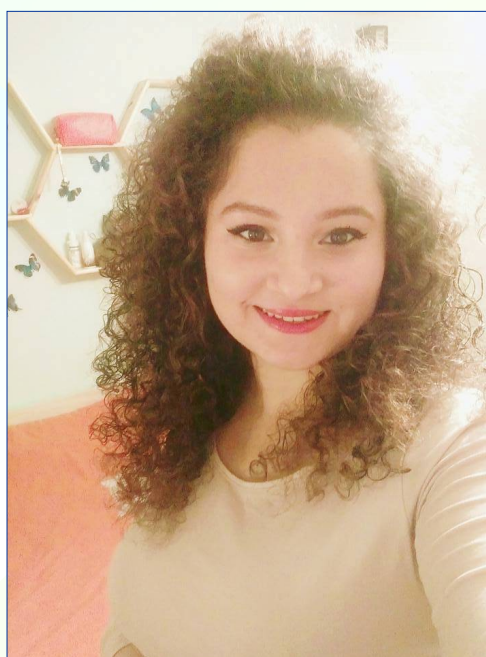
Име: Назмие Заферова Самиева

Възраст: 20 г.

Образование: Студентка от II курс в специалност „Медицинска сестра“ във Филиал Шумен на Медицински университет "Проф. д-р Параскев Стоянов" - Варна

Чужди езици: Английски и турски език

Девиз: Бъди оптимист!

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

В живота на всеки човек има най-важни и съкровени неща - това са семейството, бащиният дом и родината. Ние всички имаме родно кътче в сърцата си. В днешно време всеки броди по чужди земи, за да се прехранва и издържа семейството си. Колкото подалеч и колкото повече време по света прекарваме, толкова по-голяма е носталгията. Защо вместо да тъжим, не помогнем на нашата родина да ѝ вдъхнем отново живот? Ние, новото, младо поколение можем да разсеем негативизма и да накараме нашето общество да гледа по-оптимистично на света.

Още в ранна детска възраст всички си мечтаем какви искаме да бъдем. Първоначално момчетата искат да бъдат супергерои, след това полицаи, пожарникари и космонавти. Разбира се, момичетата искат да са принцеси, модели и всичко свързано с красотата и мода. С всяка измината година тази мечта се променя.

Още от малка мечтаех да помагам на хората. Имах кукли и мечета, които вечно ги лекувах и превързвах. След време моята баба се разболя, имаше нужда от грижи, но аз не знаех как да ѝ помогна. Минаха няколко години и аз изгубих своята баба. И тогава тази мечта се превърна в цел. Реших, че искам да помагам на хората, когато са слаби и имат нужда от грижи и подкрепа. Днес имам възможността, след много учене и усилия, да достигна целта си. Както и благодарение на нашите професори и асистенти, които се стараят да ни подготвят като отлични професионалисти по здравни грижи. Те полагат огромни усилия, за да ни научат да спасяваме човешки животи, а може би дори и техния живот някой ден. Би било несправедливо от наша страна да ги изоставим и да работим по чужди земи. Както полагат грижи и усилия за нас, така и ние трябва да върнем жеста.

Аз лично съм против живота извън родната страна. За мен е важно да съм близо до моето семейство, до родителите и приятелите ми. Естествено всеки се стреми към нещо, всеки има свои цели, но по пътя към целта някои се оплитат и позволяват парите да ги завладеят. Всъщност да отидеш в чужбина е лесното решение, там реализацията е по-лесна. Предизвикателството е да успееш да се реализираш в България. Трудно е, но ако си достатъчно борбен и амбициозен, резултатът ще е налице. Мисля, че когато човек се отнася сериозно към възложените му задължения, когато работи съвестно, успява. Другото предизвикателство са пациентите - те са изтормозени и

нервни, но ние винаги трябва да ги посрещнем, обгрижим и изпратим с усмивка. Ние трябва да бъдем начало на веригата „*Предай нататък*“. Да дадем добро, усмивка и подкрепа на нашите пациенти, а те да я предадат нататък, докато не достигне до всеки наш родственик. Нашата родина има нужда от млади хора, ние трябва да променим средата тук към по-добро и заедно да изградим общество, с което да се гордеем. Когато си добър и приветлив към някого и неговата нагласа се променя. Освен благодарността в очите на пациентите и техните близки за оказаната помощ, ще видим и желание да се предаде доброто и да продължи веригата.

Наистина да се работи в България е предизвикателство, но пък именно на това ни учат във Филиал Шумен, да се справяме с предизвикателствата. В България няма бъдеще за този, който не го търси. Трябва да сме оптимисти и да вярваме, както и да не забравяме корените си. Искам да бъда част от веригата „*Предай нататък*“, да променя България към по-добро. Аз ще остана в моята родина и ще приема това предизвикателство!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 19.04. 2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ – брой 7/2018 г.